

Ὅσες φορές μοῖρχόντουσαν ἀνατριχίλες, μετὰ τοὺς Λαοσάνειους ψευτοῖς τῶν δαφνοστεφανωμένων τενεκίδω μας, θυμόμουν τοὺς ὁμορφους καὶ βλόδρο-σους αὐτοὺς ἰάμβους τοῦ κ. Μαυρογιάννη καὶ ἔτσι ἐνιωθα κάπια ἀνακούφιση καὶ κάπια ζεστασιά στὴν ψυχὴ μου.

Κρῖμα πού τοὺς ἰάμβους αὐτοὺς πῆγε καὶ τοὺς χάλασε μετὰ τὸ τελευταῖο μακροσκελέςτατο, σὺν τὸν κ. Καραπάνο, καὶ ψυχρότατο, σὺν Ἀμπελάδικο δρῆμα, ποίημά του ὁ κ. Μαυρογιάννης. Τὸ κακό-μοιρο ναυτόπουλο τοῦ Ἰονίου ὑπνιξε καὶ μαζί του καὶ τὴ καλὴ θύμηση πού θάρηνε γιὰ ποιητής. Ἡ «Χίς Εὐφροσύνη» θὰ χρησιμεύει στὴν καλὴ αὐτὴ θύμηση γιὰ βραχὴ καὶ χοντροδουλεμένη ταφόπετρα.

Τὸ ποίημα — τὸ λέμε, βλέπετε, καὶ ποίημα ἀπὸ σεβασμὸ στὴν ἡλικία καὶ στὴν ἄλλη, τὴ σοβαρὴ ἱστορικὴ ἐργασία, τοῦ κ. Μαυρογιάννη — θὰ εἴταν ὑποφερτὸ ἂν τυπωνότανε στὸ 1840· μὰ γιὰ τὸ 1905, μετὰ λύπη τὸ γράφω, μόνο γιὰ ἀδιάβαστο καλοτυ-πωμένο βιβλίον μπορεῖ νὰ περάσει. Ὅχι μόνο ἡ γλώσσα σου, μὰ καὶ ἡ τεχνουργία σου, καὶ ἡ ὑπό-θεσίς σου ἀκόμα, εἶναι περασμένης, πολὺ περασμένης ἐποχῆς. Μιὰ στροφή, ὅποια τύχει, θὰ σὰς μιλή-σει: καλύτερα ἀπὸ μένα.

...Ν' ἀνακουῇ τὰ στήθεά του
πλὴν ἡ ὀργὴ δὲν πύθει,
καὶ λύσειν ἀνηγγέλετο
ταχεῖαν ὅτι θὰ λάβῃ
τὸ δρῆμα αἱματηράν.
Ἄλλ' ὁ δερβίσης ἄφροντις
προφῆτου ἔλαβε σχῆμα
καὶ πάλιν αὐθαδέστερος
εἰς ἑκατόν του ῥῆμα
νέαν ἐκρέει ἄραν.

Ἔτσι τραβᾷ τὸ ποίημα, δὲν ξέρω — γιατί οὔτε τοὺς διαβάσας ὅλους, οὔτε καὶ τοὺς μέτρησα — σὲ πόσες χιλιάδες στίχους. Μὰ ὅπως στὴν ἀτέλειωτη Σαχάρα ὑπάρχουν πού καὶ πού μικροὶ δροσερότοποι με βραθύσκιατες φοινικὲς καὶ με κρύσταλλα νερὸ νὰ ξεκουράζεται ὁ διαβάτης, ἔτσι καὶ στὴν ποιητικὴ Σαχάρα τοῦ κ. Μαυρογιάννη βρίσκονται, ἀρχὰ καὶ πού δυστυχῶς, τέτιοι δροσεροὶ τόποι γιὰ νὰ ξαπο-σταίνουν ὅσοι ἀποτολήτουνε νὰν τὴ διαβῶν, ἀκόμα καὶ καθάλα σὲ γκαμήλα.

Νὰ μιὰ τέττα ὁαση:

Στὴν ἀγκαλιὰ σου θάλασσα,
πού πέφτω, πόνισέ με·
μετὰ τὴ μικρὴ βαρκούλα μου
στὴ Χίο πέρασέ με
τὸ ἄστρον πρὶν ἐδῶ.
Καὶ στρώσε μου στὴν πλάτη σου
τὴν ἀργυρῇ γαλήνῃ·
κρύψα βαθιὰ τὰ κύματα
καὶ φέρε τὴ Φροσύνη
στοῦ Νέανδρου τὴ γῆ.

Εἶναι πλατὺ τὸ πέλαγο,
καὶ ὅπου γυρίσω δρόμοι·
τάστέρινον ἀλφάδιον
δὲν ἔμαθα, καὶ ἀκόμη
νὰ λάμνω εἶμαι δειλὴ.
Σταυρώνουν δρόμοι ἀμέτρητοι
καὶ στὸν πλάτυν αἰθέρα,
πλὴν τάστρα ταξιδεύουσι...

Ἦστερ' ἀπ' αὐτὸ τὸ ἀπαίσιο ταξιδεύουσι
κόβεται ἡ ὁαση γιὰ νὰ ξαναρχίσει ἡ πλατιὰ Σαχάρα.
Τί φοβερό αὐτό! Νάχει ὁ κ. Μαυρογιάννης γρά-
ψει τὸ «Ναύτη τοῦ Ἰονίου», νάσαι πατριώτης τοῦ
Λαοκαράτου, νὰ κάθεται τώρα στὴν Κέρκυρα καὶ

νὰ γράφει «Χίς Εὐφροσύνης» καὶ πρόλογους γιὰ
γλώσσα καὶ γιὰ ποίηση πού μπορούσαν νὰ τιμῇ
σουνε μοναχὰ ἓνα Βάλβη καὶ ἓναν Ἀμπελά. Κρῖμα!
Κρῖμα!

δτ.

Τυμφορησιῶ. — Τραγοῦδία τῆς Ἀγάπης. — Ἀθῆ-
ναι 1905. — σελ. 227. — Τυμφορησιῶς εἶναι ὁ κ. Δη-
μήτρ. Σ. Παπαδόπουλος, ὁ πρῶτος καὶ καλῆτερος
ἀπὸ τοὺς ποιητάδες πού φιγουράρουν κάθε ἀπόγιομα
στὴν «Ἀστραπὴ» καὶ στὴν «Ἑσπερινή» καὶ πού
λέγονται Μπακανάκης, Κ. Μισαηλίδης, Ροντήρης,
Πούλια, Φιλομήλα, κτλ. Εἶναι μεγάλος ποιητής, τὸ
λέει ὁ ἴδιος στὸν πρόλογο τοῦ βιβλίου του ὅπου δη-
μοσιεύει τὰ ποιήματά του «ἔτινα εὐμενῶς λίαν ἐδέ-
χθη τὸ κοινόν, εἰς τοῦτο δὲ ὀφείλονται καὶ πολλὰ
συγχαρητήρια ἐπιστολαί, ὥς ἔλαβον κατὰ τὸ δια-
στημα τοῦτο παρὰ διαφόρων προσώπων, ὡς καὶ
πλεῖσται ἀφιερώσεις εἰς ἐμὲ ποιημάτων δημοσιευθέν-
των ἐν τῇ ἐφημερίδι «Ἀστραπῇ». Ἡ Κριτικὴ θὰ
σχηληθῇ μιὰ μέρα παρὰ πολὺ μετὰ τὰ τραγοῦδία κῦ-
τά, πού ἐδημιούργησαν τὴ σχολὴ τῶν «Ἑσπερινῶν
ποιητῶν», γιὰ νὰ γίνῃ κάποια ἀντίδραση κατὰ
τοῦ Κιμωνισμοῦ. Ὁ Τυμφορησιῶς, λέει στὸν πρόλογό
του, δὲν εἶναι μαλλιαρός, ἀλλὰ... δικηγόρος, καὶ
δικηγόρος μετὰ μεγάλη πελατεία· ἀντιπροσωπεύει με-
τὰ ἴδια τοὺς τὰ λόγια, μετὰ δὲ ἄλλους ποιητάδες τοὺς
βαλμμένα στὸ βιβλίον του, ὅλους τοὺς ποιητάδες τῆς
νέωτης Ἑλλάδας ἀπὸ τὸν Π. Σούτσο καὶ τὸν Πι-
ράρχο, ἔλαβε τὸν κ. Νέη καὶ τὸν κ. Φ. Πανῆ. Φο-
βερό βουνὸ αὐτὸς ὁ Τυμφορησιῶς· σὺν ἡγίως κουρά-
ρος ἐπεσε στὸν Ἑλληνικὸν Παιδαγωγὸν καὶ τὸν κατα-
διαγοῖμισε, ἔχοντας συντροφία του πιστὰ, τὸν Μπα-
κανάκη, τὴ Φιλομήλα, τὸν Κοκκοῖτση κλπ. προστα-
τευομένους τοῦ κ. Κουρούπη. Ἐχει ὁμοῦ καὶ πρωτό-
τυπους στίχους πού δὲν ἀφήνουν ἀσυγκίνητο τὸν
ἀναγνώστη καὶ μπορούνε νὰ τὸν κάνουν νὰ σκεφτῇ
βαθιὰ γιὰ νὰ νοιώσῃ τὴν ὁμορφιά τους. Νὰ π. χ.
τὸ ποίημα «Ἀληθινὸς Πόντος», ἀφιερωμένο στὴν
ποιήτρια Μαρίκα Πίπιζα:

Καὶ πίπιζα ἀληθινὴ ἂν ἦσιν Μαρίκα
Δὲν θάβγαζες δῦτερη τοῦ πόνου τὴ φωνή,
τὴ λύρα δὲν θὰ ἰόνιζε μετὰ μεγάλη γλύκα,
Δὲν θάτραχαν τὰ δάκρυά σου μετὰ φλόγα πρὶν τρανῇ.

Ἡ πίπιζα νὰ τονίξῃ τὴν λύραν· ὠραία ἰδέα, μὰ
τὴν ἀγίαν ψυχὴ τοῦ Ἐξαρχόπουλου. Σ' ἓνα ἄλλο
ποίημα «Χορὸς μετημφισμένων» βρίσκεται τούτη ἡ
ὠραία εἰκόνα:

Μιὰ εἶναι βλάχα λυγρὴ
Γεμάτη χάρη οὐρανία,
Κουστέκια ἀργυρᾶ φορεῖ
Καὶ φαίνεται ἀρειμανία.

Βρίσκονται καὶ ἄλλα πολὺ καλῆτερα. Ὁ κύριος
Παπαδόπουλος! κάματε σὸν ἑαυτὸ σας μιὰ μεγαλό-
τατη ἀδικία· γιατί νὰ σπουδάσετε νομικά, ἐνῶ μπο-
ρούσατε νὰ φοσηθῆτε ὁλόκληρος στὴν ποίηση καὶ νὰ
γράψετε χιλιάδες στίχους γιὰ νὰ τοὺς ἔχουν ὁδηγὸ
τοὺς οἱ Ἑσπερινοὶ ποιητάδες καὶ ἔτσι νὰ μπορέσουνε
νὰ καταπολεμήσουνε ἀποτελεσματικὰ τὸν Κιμωνι-
σμό; Ἀ! δὲ θὰ σὰς τὸ συχωρέσουμε ποτὶ αὐτὸ
πού ἐκάματε.

BIBΛΙΟΦΙΛΟΣ

ΚΕΡΔΟΣ 338,685 ΔΡΑΧΜΩΝ

Ναί! 338,320 δραχμὰς ἔδωκε μέχρι τοῦδε
τὸ γραφεῖον τοῦ τραπέζου τοῦ κ. Ἰω. Φωτίου
εἰς τοὺς πλάτης του. Ἦτοι ἐκ τῶν ἀγοραστῶν λα-
χειοφόρων ὁμολογιῶν ἐκ τοῦ γραφείου του ἔχουν κερ-
δίσει διάφορα ποσά, ἀνερχόμενα εἰς τὸν τραγοῦδον
ἀριθμὸν 329,840 δραχμῶν.

Ὁ κ. Ἰω. Φωτίου θέλει ν' ἀναδιβάσῃ τὸ ποσὸν
τοῦτο εἰς 1,000,000 δρ. Ἐπειθεμένων δὲ ἓνα συμμε-
τάσχουσι τούτων πᾶσαι αἱ τάξεις τῆς κοινωνίας ὡς ο-
βιβάσει τὴν πρὸς τὴν ἀντιπροσώπων δι' ἐκείτην λαχειο-
φόρον τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς εἰς δραχ. 8 καὶ καλεῖ
τοὺς θέλοντας ν' ἀγοράσωσι τοιαύτην νὰ προσέλθωσιν
εἰς τὸ τυχερὸν γραφεῖον του, ὅπου πάντως θὰ κλη-
ρωθῇ μετ' ἀμοιβῆς ὁμολογία τις καὶ τι χαρὰ νὰ εἶναι
ἡ πρώτη μετὰ τὰς 70,000, χρυσῆς δραχμῆς τὴν
18 Ἰουνίου ἐ. ε. ὅτε γεννήσεται ἡ κλήρωσις.

Ὡσαύτως ἀσφαλίζονται καὶ λαχειοφόροι ὁμολο-
γίαι τῆς αὐτῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς διὰ τὴν αὐτὴν
εἰς τὸ ἀρτίον κληρωσιν τῆς 18 Ἰουνίου 1905 ἀντὶ
μῆδς δραχυῆς ἐκείτης.

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

κ. Τσαρλατανίδης. — Ὁ κ. Σ. Σκίνας, ὅσα μᾶς πα-
ρακάλεσε μιὰ φορά νὰν τὸν πάρουμε δόκιμο ρεπόρτερ στὴν
«Ἑστία», δὲν ἔκρινε δράματα ἔγραψε μικρὰ κοινωνικά,
καὶ ἐπειδὴ ἔγραφε μετὰ πολλὰς ἀνοήτους ἀπο-
ρίαι, καὶ εἶχε καὶ τὸ κακὸ ἐλάττωμα νὰ χαμουριέται ἀπὸ
τὸ πρῶτον ἱσμε τὸ βράδυ, τοῦ συστήσαμε νάρηται τὴν «Ἑ-
στία» καὶ νὰ ἐκκολουθῇσιν τὰ μαθήματά του στὸ Γυμνά-
σιο. Δὲ μᾶς ἀκούσε καὶ ἔβγαλε περιοδικὸ γιὰ νὰ βρίζῃ μ'
ἀνοήτὰ γράμματα ὅσους συντρομητάδες δὲν τὸν πλερώ-
νουν. Αὐτὸ καλεῖται φιλολογία, καὶ ὅχι ἐκδίκηση. Ἄλλο
νὰ θέλεις νὰ πωλῆσιν γράμματα πού ἐνδιαφέρουν μιὰ
οἰκογένεια κτλ. Ὁ κ. Σκίνας ὁμοῦ δὲν πωλᾷ γράμ-
ματα· γράφει μοναχὰ, κατ' ἐλπίδα ἀνοήτῃ. — κ. Σ. Φέρ.
Ἀνοήτῃ τὸ τελευταῖον φυλλάδιον τῶν «Παναθηναίων»
(ἀριθ. 142, σελίδα 127 στήλ. 1) διαβάσατε κάτι νοστιμιὰς
πού γράφει ὁ κ. Γρ. Ξενοπούλου γιὰ τὸ ἔργον του καὶ
γιὰ τὴν γλῶσσαν του καὶ ἐπειτα κίνατε μιὰ τούμπα στὸν
ἄερα. Ἀλλὰ γιὰ τὴν ἀντιπροσώπων. Ὁ κ. Ξενοπούλου μᾶς
βεβαιώνει πῶς δουλεύει γιὰ τὴν δημοτικὴν γλῶσσαν καλὺ-
τερα ἀπὸ πολλοὺς (ἓνας ἀπὸ τοὺς πολλοὺς αὐτοὺς εἶναι
καὶ ὁ Ψυχάρης), ἐνῶ ἡ ἀλήθεια εἶναι πῶς δουλεύει μόνο
γιὰ τὰ «Παναθηναία» πού εἶναι πολὺ καλὺτερον περιοδικὸ
ἀπὸ τὸν «Ἀκρίτα» καὶ πολὺ χειρότερον ἀπὸ τὴν «Διάπλα-
σιν τῶν Παίδων». — κ. Μ. Ἀνθ. Τὸ λάβαμε καὶ σ' εὐχαρι-
στοῦμε. Θὰ δημοσιευτῇ σ' ἄλλο φύλλον. Κι ἄλλα, καὶ
ἄλλα — κ. Σκαλιστ. Αἶτε πῶς στὸν τελευταῖον Λαοσά-
ναιο εἶχε στείλει κάπια τραγωδία του καὶ ὁ κ. Μισαηλίδης
τῶν «Παναθηναίων», μὰ δὲν τὸ πιστεύουμε. Ἐξέρουμε
πάλιν. Ὅλα γίνονται. — κ. Α. Στ. Σὲ καλὸ σου! Φλ ο-
γ εἶρ οἱ στίχοι μετὰ τὴν ζίστη! Δὲν τοὺς ἀφήνεις γιὰ τὸ
χειμῶνα;

Ἡ ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Γνωστοποιεῖ ὅτι

αὔριον ἡμέραν Τετάρτην καὶ ὥραν 9ην π. μ. ἐνε-
ργηθῆσεται ἐν τῷ Καταστήματι αὐτῆς καὶ ἐνώπιον
τοῦ Γενικοῦ Συμβουλίου, ἐν δημοσίᾳ συνεδριάσει, ἡ
πέμπτη κλήρωσις τοῦ ἐκ δρ. 20,500,000 δανείου
τῆς ἡ ὀρισμένη διὰ τὴν 1 Ἰουνίου ἐ. ε.

Κατὰ τὴν κλήρωσιν ταύτην θέλουσιν ἐξαχθῇ ἐκ
τῆς κληρωτίδος 16 (δέκα ἐξ) ἀριθμοὶ ὁμολογιῶν
μετὰ λαχνου.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 31 Μαΐου 1905.

Ὁ Διοικητὴς
Σ. Στρογγιῆ